

Îngerul meu

Era odată un copil care urma să se nască. Într-o zi, el l-a întrebat pe Dumnezeu:

- Doamne, mi s-a spus că mă vei trimite pe pământ mâine, dar spune-mi, Te rog, cum voi trăi eu atât de mic și neajutorat?

Dumnezeu îi răspunse, zâmbind:

- Din mulțimea îngerilor, am ales unul pentru tine. El te așteaptă cu drag și va avea grijă de tine.

- Dar, Doamne, aici în cer, eu nu fac altceva decât să cânt și să zâmbesc. Este suficient pentru mine ca să fiu fericit. Și cum voi reuși eu să-i înțeleg pe oameni? Eu nu le cunosc limba...

- Îngerul tău îți va spune cele mai dulci și frumoase cuvinte pe care le-ai auzi vreodată. Cu multă răbdare și dragoste, îngerul tău te va învăța să vorbești.

- Și ce voi face când voi vrea să vorbesc cu Tine?

- Îngerul tău îți va împreuna mâinile și te va învăța să te rogi.

- Am auzit că sunt oameni răi pe pământ. Cine mă va apăra?

Răspunsul nu ezită nici o clipă:

- Îngerul tău te va apăra chiar cu riscul propriei vieți.

- Dar eu voi fi mereu trist, pentru că nu voi putea să Te mai văd?

- Îngerul tău îți va vorbi adesea despre Mine și te va învăța drumul care te va conduce spre Mine, chiar dacă Eu îți voi sta mereu alături.

În acel moment era multă pace în cer, iar vocile de pe pământ de abia puteau fi auzite. Atunci, în grabă, copilul întreabă încet:

- Cum îl cheamă pe îngerul meu?

Acesta îl mângâie cu privirea Sa blândă și zise:

- Numele îngerului tău nu are importanță, pentru că îi vei spune: MAMA. Acel înger va veghea asupra ta toată viața sa!

Ilustrația - Doina Catargiu

Dacă eu aș fi...

Dumnezeu a creat viețuitoarele de pe pământ în chip diferit, așa încât leul nu se aseamănă cu elefantul și nici mielul nu se aseamănă cu lupul. La fel a creat și pe oameni, fiecare cu statura lui, culoarea și chipul lui.

Să nu fim nemulțumiți de felul în care ne-a creat Dumnezeu, altfel am fi ca un vas de lut care se ceartă cu olarul, cel care l-a făcut.

O fetiță pe nume Iustina era tare nemulțumită de felul în care o făcuse Dumnezeu. În fiecare seară ea se ruga cam așa: "Doamne, ia-mi, Te rog, pistruii de pe față, fă-mi sprâncenele negre și părul ondulat ca al lui Carmen."

Într-o noapte, Iustina a avut un vis. Se făcea că s-a dus în grădina casei să se joace și grădina era toată ofilită. Iustina avu următorul dialog cu plantele din grădină:

- Tu de ce te-ai uscat, stejarul meu?

- De ciudă m-am uscat, stăpâna mea, pentru că nu sunt și eu micuț și gingaș ca brădulețul din grădina vecină.

- Tu de ce te-ai ofilit, trandafirul meu?

- De supărare m-am ofilit, stăpâna mea, pentru că nu sunt și

eu ca liliacul frumos, mirositor și fără spini.

- Tu de ce te-ai uscat, mărul meu?

- De invidie m-am uscat, stăpâna mea, că nu fac și eu struguri aurii, ca via de pe deal.

Mergând mai departe, zări în iarba o floare de *nu-mă-uita*, strălucind într-un bob de rouă.

- Tu... floricea mea... nu te-ai uscat? Tu nu ești nemulțumită că ești așa de mică și abia te vezi?

- Nu, stăpâna mea, răspunse floricea. Tu m-ai plantat pe locul acesta pentru că ai vrut să ai în grădina ta o floare de *nu-mă-uita*. Se vede bine că ai vrut să ai exact o floricea mică, altfel ai fi plantat altceva în locul meu.

Iustina se trezi din visul ei, cu lacrimi în ochi, și se rugă astfel: "Doamne, Stăpânul meu, iartă-mă că am fost așa de nemulțumită de părul meu drept și de pistruii mei. Tu ai avut nevoie în grădina Ta de o fetiță exact ca mine, altfel ai fi făcut o altă fetiță în locul meu. Fetița Ta îți mulțumește și Te slăvește."

Iustina, cu ochii în lacrimi și cu mulțumire în inimă strălucea ca o floare de *nu-mă-uita*, într-un bob de rouă.